

skabssager, men kun inden for det første halve år efter barnets fødsel.

En anden paragraf er moderens oplysningspligt om mulige fædre. Oplysningspligten har altid været der, heri er der for så vidt ikke noget nyt. Der er imidlertid foreslået ændringer på to punkter, som er blevet anset for forældede. Det tidligere strafansvar for ikke at give oplysninger er anset for utidssvarende. Det foreslås derfor erstattet af en vejledning fra statsamtet om, hvilken betydning moderens manglende oplysninger vil kunne have for hende og hendes barn.

Praksis fra 1960'erne om, at moderen kunne blive fritaget for at oplyse faderens navn, hvis hun var over 25 år og kunne forsørge barnet, er heller ikke tidssvarende. Forslaget er her, at moderen ikke har oplysningspligt, hvis der er registreret en far, eller moderen og en mand er enige om, at han anerkender faderskabet. I andre tilfælde er der oplysningspligt med det formål at give barnet en far.

Men hvis moderen reelt ikke ved, hvem der kan være far, kan statsamtet så henlægge sagen, og hun skal orienteres om, at en mand ikke kan blive barnets far, hvis afgørende hensyn taler imod det. Efter mødet i statsamtet skal moderen have en tænkepause, før sagen eventuelt indbringes for retten, fordi statsamtet skønner, at hun tilbageholder oplysninger.

Når sagen behandles ved retten, er der, som der hele tiden har været, mulighed for at sanktionere kvindens afvisning og give oplysninger på samme måde, som der er over for vidner. Men det er udtrykkeligt præciseret, at det ikke er tanken at ændre den nuværende praksis, hvor reglerne anvendes lempeligt af retterne.

Det er således ikke meningen, at mødrene nu som noget nyt skal fængsles i stimer, og de skal heller ikke, sådan som det er tilfældet i Sverige, miste retten til børnetilskud, hvis de nægter at oplyse faderens navn.

Jeg må så lige for god ordens skyld sige, at vi har en håndfuld af Venstres medlemmer, der har taget forbehold over for dette forslag, men ellers vil Venstre gå ind i et positivt udvalgsarbejde.

Pia Christmas-Møller (KF):

Det Konservative Folkeparti er meget varm tilhænger af det bærende princip i dette lovforslag, nemlig princippet om, at der nu skal gennemføres en ligestilling imellem gifte og ugifte forældre. Det er en helt nødvendig og tiltrængt ændring, som vi kan give fuld tilslutning.

Vi synes, at lovforslagene som helhed meget fint afspejler det, der er det centrale, nemlig at barnets tarv er det, man hele tiden skal have i fokus.

Nu er der jo tale om en genfremsættelse af lovforslaget, derfor vil behandlingen i dag måske også blive lidt af en gentagelse fra foråret. Men vi synes, at de elementer, der lægges op til at ændre, er meget rigtige.

Vi synes, det er vigtigt, at man giver mulighed for, at forældrene automatisk får fælles forældremyndighed i forbindelse med et samlivsophør, dog sådan, at hvis den ene part ikke ønsker det, så kan der blive tale om en sag, hvorefter det skal afgøres, hvem der skal have forældremyndigheden. Vi synes, at udgangspunktet er rigtigt, nemlig at der er tale om fælles forældremyndighed.

Vi synes også, at skærpselsen af moderens pligt til at oplyse, hvem der er faderen, er vigtig. Men lige så stor vægt lægger vi altså også på, at man ikke skærper sanktionerne. Det ville der efter vores opfattelse ikke komme noget godt ud af.

I det hele taget synes vi, at lovforslaget meget fint balancerer mellem de mange forskellige hensyn, som må tages i så vanskelige sager som spørgsmål om forældremyndighed.

Vi kan give tilslutning til hovedprincipperne. Der kan være enkelte hjørner, vi gerne vil have spurgt lidt yderligere til under udvalgsbehandlingen, men som helhed er vi meget positive over for den modernisering, der lægges op til med lovforslagene.

Anne Baastrup (SF):

Sidste forår havde vi jo en meget lang og grundig debat om det her lovforslag, og SF's folketingsgruppe er ligesom dengang også delt på visse af temaerne, men grundlæggende støtter vi denne her revision af reglerne om børns retigheder.

Da vi var i Norge, og fru Inge Dahl-Sørensen beskrev jo meget gribende, hvor meget vi lærte – vi sad stort set i det samme lokale hele tiden, der kom hele tiden nye folk ind og fortalte os nogle nye ting – synes jeg også, at vi i fællesskab fik en viden på et højere niveau om, hvordan man kan håndtere de her alvorlige sager, når børn pludselig står med et par forældre, som ikke længere kan bo sammen.

De erfaringer, vi bl.a. hørte om, var om mediation, dvs. konfliktmægling, eller hvad det nu er man kalder det. Det har vi taget op i SF's fol-